

Дамян Дамянов

Лека нощ!

На Л.

Ти вече си старица и вдовица.
Покрил е сняг и моята глава.
Умрели са плът, пориви, зеници,
в които пламват плътските искрици.
Плътта умря. Духът я надживя.

И този дух те връща още млада –
изящна още, още с лик красив,
дори високомерна и с това, да
не страда, че момче по нея страда –
момче, що може да ѝ бъде син.

Ах, колко се измъчваше момчето!
Как лакомо към всеки твой разкош
поглеждаше – към онова, което
не можейки да види и на светло,
на тъмно виждаше в съня си всяка нощ...

... Сега е светло. Само светло вече...
Косите изсветляха. И денят
предълъг стана. В тази светла вечер
и двамата светлеем – светли, вечни
във своята най-последна светлина.

Като икони сме. Нощта е лунна.
И нищо, че – добър или пък лош –
го няма вече третият между ни,
ръката ти днес само бих целунал,
прекръствайки и двама. Лека нощ!

24.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8598>]